

Václav J., polír stěžovatele, tohoto vícekrát za stavby upozorňoval na nebezpečnost pískové jámy, po případě celého staveniště a že ho vybízel, aby dal postavit plot, že by se tam mohlo státi nějaké neštěstí, a že svědek Karel S. asi 4 týdny před neštěstím mluvil s obžalovaným a že tento mu slíbil, že celé staveniště prkny ohradí a že byla mezi nimi ujednána za to cena 4000 K. Tato zjištění svědčí o přímo hrubé nedbalosti a bezstarostnosti obžalovaného, jenž byl opět a výslovně na nebezpečnost situace upozorňován a ospravedlňují proto plně závěr nalézacího soudu, že jako stavitel a místních poměrů znalý člověk musil předpokládati a vědět, že, otevřel-li na staveništi v blízkosti města a nedaleko veřejné cesty pískárnu, které nijak neohradil, může snadno vzhledem k blízkosti města a frekvenci ulice, jen 22 m vzdálené, dojít k nějakému neštěstí. Zavinění obžalovaného dle § 335 tr. zák. je proto dáno, zvláště když ustanovení toto nerozlišuje mezi jednotlivými způsoby zavinění, naopak prohlašuje trestným každého, kdo zaviněně, byť i jen nedbalostí, přivodil nebezpečí pro cizí tělo neb cizí život. Snaží-li se stížnost vyloučiti zavinění obžalovaného poukazem na to, že hochova smrt vzešla z neopatrnosti buď hochovy neb osob třetích, soudruhů s ním si hravších, dlužno na to odvětit, že by taková neopatrnost nemohla obžalovaného omluviti; ani sběhnuvší se zavinění osoby postižené nebo osob jiných nepřerušovalo by příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a smrtí hochovou, poněvadž k trestnosti dle § 335 tr. zák. se nevyžaduje, by protizákonný výsledek nastal jen činěním neb opomenutím obžalovaného. Bylo by proto pro posouzení věci lhostejno, i kdyby se byl hoch dostal na místo neštěstí způsobem nikoli náhodným, nýbrž schválně a úmyslně, a i kdyby bylo pravda, že hoši poskakováním a dupáním po okraji jámy způsobili, že se utrhł kus stěny právě v okamžiku, když postižený V. seběhl do pískovny, aby si odtamtud vynesl dětské kolo. Neboť, opomenuv ohraditi pískovou jámu, umožnil obžalovaný hochům přístup k ní, čímž vyvolal jednu z podmínek, které v tomto případě měly v zápětí neštěstí. Tím je prokázána též stížností postrádaná příčinná souvislost mezi zaviněním obžalovaného a nastavším výsledkem a není proto výrok soudcovský v příčině této ani nejasným ani nepostrádá důvodů dle čís. 5 § 281 tr. ř. Vzhledem k těmto úvahám je patrnou zbytečnost navrhovaného důkazu svědky o tom, že k úrazu došlo způsobem, shora uvedeným, a nebyl proto obžalovaný nikterak zkrácen ve svém právu na zákonnou obhajobu, jak zmateční stížnost dle čís. 4 § 281 tr. ř. neprávem tvrdí. Stížností nadhozené případy, jak se věc má s neohrazeným rybníkem na návsi nebo v polích, a že ani při neprostupném ohrazení pískovny nebo při ustanovení hlídače při ní nebylo by vniknutí hochovo do pískovny nemožno, mohou zůstatí nerozřešeny v rámci tohoto řízení zrušovacího, v němž jde pouze o to, zda konkrétním opomenutím obžalovaného je založena zodpovědnost jeho dle § 335 tr. zák. Na otázku tuto odpověděl nalézací soud, jak dovoděno, způsobem v každém směru bezvadným, i bylo zmateční stížnost jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 851.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).
Fíky, pomeranče a konzervované ryby jsou předměty potřeby.

(Rozh. ze dne 18. května 1922, Kr II 901/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudu v Brně ze dne 11. února 1921, jímž byli obžalovaní sprostěni z obžaloby pro přečin dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. a podle § 7 (3) téhož zákona, zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Na rozdíl od dřívějších, témuž účelu hovících předpisů, jež trestní ustanovení obmezovaly na předměty nezbytné potřeby, rozšířilo již cis. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., a souhlasně s ním lichevní zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. ochranu proti válečné lichvě na předměty potřeby vůbec a označuje jako takové v § 1 veškeré movité věci, které slouží přímo nebo nepřímo k ukojení potřeb lidských a potřeb zvířat domácích. Důvodem rozšíření byla skutečnost, že následkem dlouhého trvání války zásoby, sloužící ku zaopatřování obyvatelstva, ztenčily se tou měrou, že staly se nutnými ku krytí obecné potřeby i takové předměty, jež dříve hověly spíše jen přepychu. Rozhodnou pro otázku, zda jde o předměty, spadající pod ustanovení lichevního zákona, není tudíž již jejich nezbytnost ku krytí životních potřeb širokých kruhů obyvatelstva, nýbrž jejich způsobilost sloužit k ukojení lidských potřeb vůbec. Jen ty předměty by bylo vyloučiti jako předměty přepychové z ochrany lichevního zákona, jež hoví ch o u t k á m zámožnějších kruhů, ne p o t ř e b á m širších kruhů obyvatelstva. K těmto přepychovým předmětům nelze však čítati fíky, oranže a konservované ryby, o něž tuto jde a jež neprávem pokládá soud první stolice za pouhé pamlsky. Fíkům a konservovaným rybám nelze upřít výživnost a proto způsobilost, hověti potřebě po potravinách. Oranže jsou však, jak známo, ovoce zvláště obcerstvující, zejména osobám nemocným lékařsky doporučované. Na vlastnosti předmětů těch jako předmětů potřeby nemění proto ničeho ani okolnost, že dovoz jejich z ciziny byl zakázán, to tím méně, ano příčinu zákazu sluší hledati spíše v úvahách obchodně-politických. Právem označuje proto zmateční stížnost z důvodu § 281 čís. 9 a) tr. ř. nezákonným osvobozující rozsudek, jenž vylučuje skutkovou podstatu přečinu dle § 11 čís. 4, § 7 lich. zák., ježto prý nejde o předměty potřeby, nýbrž o přepychové předměty, ochrany lichevního zákona nepožívající.

Čís. 852.

Shlazení následků odsouzení dle zákona ze dne 21. března 1918, čís. 108 ř. zák.

Lze odčinit i více než dvojí odsouzení, lze-li je rozdělit ve skupiny, mezi nimiž uplynula lhůta § 2.

(Rozh. ze dne 20. května 1922, Kr I 618/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usne-